

ปัจจัยจูงใจการศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัย
ในเครือไทย-เทค กรุงเทพมหานคร

The Factors Motives Needs of the study of Diplomas Vocational Education
and training Level Thai-tech College in Bangkok Metropolitan

สายใจ ธรฤทธิ์¹ ชฎิล นิ่มนวล²

Saijai Thonrith¹, Chardin Nimnuen²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทั้งในภาพรวมและรายด้าน 2) เพื่อศึกษาความแตกต่างปัจจัยจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่รับนักศึกษาจบจากมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) กับการรับนักศึกษาที่จะจบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) ทั้งในภาพรวมและรายด้าน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่จบการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) และจบการศึกษา (ปวช) ในเครือไทย-เทค ปีการศึกษา 2557 ได้จากกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง (ม.6) และ (ปวช) จำนวน 322 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามระดับความคิดเห็น แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.93 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่ t-test และ One Way ANOVA ตามลำดับ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยจูงใจการศึกษาต่อระดับอาชีวศึกษาเอกชนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พบปัจจัยจูงใจทั้ง 7 ด้านโดยรวมอยู่ในระดับมาก ถ้าพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทั้ง 7 ด้านทั้งในภาพรวมและรายด้าน ปัจจัยจูงใจทางด้านอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 3.97$) ส่วนค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ ($\bar{x} = 3.62$)

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยจูงใจในการเข้าศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำแนกตามเพศ ระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย โดยภาพรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.70$) ถ้าพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการมีชื่อเสียงของวิทยาลัย ด้านการจัดการเรียนการสอนและด้านเจตคติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P < .05$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยจูงใจการศึกษาต่อประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) กับนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านจำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P < .05$) ถ้าพิจารณารายด้านพบว่าด้านการศึกษาต่อวิชาชีพนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีปัจจัยจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ ปัจจัยจูงใจ ประกาศนียบัตรวิชาชีพสูง ไทยเทค

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการศึกษา วิทยาลัยนครราชสีมา

²อาจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา

ABSTRACT

The purpose of the Research study were to 1) A Study the Factors Motives Needs of the study in Diplomas Vocational Education and Training Level Consideration as a whole and every as aspects 2) A study most different the Factors Motives Needs of the Study in Diplomas Vocational Education and Training Level for High school Vocational Certificate Education and training Level consideration as a whole and were as aspects.

The Sample of this Research consistan of 322 (Sample Random Sampling) a student from thai-tech College in 2014. The instrument used for data collation was 5 rating scale questionnaire with alpha reliability of 0.93. The Statistics were in the data analyes were percentage, mean, standard diviation, t-test one way ANOVA.

Research result findings were as follows:

1. Analyes data of Factors Motives Needs of the study in Diplomas Vocational Education and Training Level the Motives total 7 aspect Consideration as a whol at the high ($\bar{x} = 3.62$) mean ($\bar{x} = 3.97$) Lower of mean.

2. A comparisons mean and standard Diviation Factors Motives Needs of the study in Diplomas Vocational were conducted by gender between (M) and (F) Consideration as a whole at the high Level mean ($\bar{x} = 3.70$) consideration as aspect of college well knowlge and teaching and Learning and attitude had statial Significant difference at .05 for the null Hypothesis.

3. A comparisons of the Factors Motives Needs of the Study in Diplomas Vocational Education and training Level from high Schools (M6) Level and Certificates Vocational Education and training Level (C.V.E) consideration as a whol and as aspect in Qualification as a whol. Consideration had no difference significant at .05 ($P < .05$) consideration of attitude vocational Education and training between high school (M6) and certificate vocational Education and training (C.V.E) had the Motives of the statistical significant different at .05 Level for the Null hypothesis.

Keywords : Factore Motives, Diplomas Vocational Education, Thai-tech

กฤมิตหลัง

ความเปลี่ยนแปลงของโลกอันเนื่องมาจากความรุนแรงและรวดเร็วของกระแสแห่งโลกาภิวัตน์ส่งผลกระทบต่อสังคมทุกระดับทุกประเทศ จนถึงแต่ละบุคคลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความสามารถในการปรับตัวของแต่ละบุคคลไม่เท่าเทียมกัน และจะไม่ใช่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน หากไม่มี “การศึกษา” เป็นเครื่องมือสำคัญ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ในมาตรา 49 บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมขององค์การวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชนการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมที่เหมาะสมจากรัฐ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2555, หน้า 15) อีกทั้งแผนการ

ศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2555 ระบุว่าการศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีสันติสุขและสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้าน ของประเทศ โดยนัยดังกล่าว ความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาจึงเน้นการพัฒนาบุคคลใน 4 ด้านอย่างสมดุลและกลมกลืนกัน คือ ด้านปัญญา ด้านจิตใจ ด้านร่างกายและด้านสังคม (พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ, 2555, หน้า 7)

ดังนั้น การศึกษาในฐานะที่เป็นกลไกพื้นฐานในการพัฒนาคนจึงเป็นกระบวนการที่สังคมหวังพึ่งพาให้เป็นเครื่องมือในการเตรียมคนและสังคมให้พร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลงเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่อีกหลายๆ ประเทศได้เล็งเห็นความสำคัญและทุ่มเททรัพยากรเพื่อปรับปรุงการศึกษาให้เข้ากับสภาวะและสภาพชีวิตสมัยใหม่แต่ก็ปรากฏว่าการศึกษาในฐานะคลังปัญญาของสังคมไทยกลับถูกมองข้ามเลยไป ดังนั้นผู้บริหารทุกระดับตั้งแต่ระดับสูงไปจนถึงระดับปฏิบัติในโรงเรียน จะต้องมิวิสัยทัศน์มองเห็นความสำคัญของการศึกษา พร้อมทั้งจะเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของการบริหารจัดการ ส่งเสริมให้บุคคลมีความเข้าใจและมีทักษะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ เพื่อศึกษาพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2555, หน้า 49)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ได้ให้หลักการไว้ว่า เพื่อเป็นการศึกษาตลอดชีวิต ทั้งให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและมีการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ในหมวด 4 แนวการจัดการศึกษา กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ การจัดการกระบวนการเรียนรู้จึงต้องจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล การฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญ

สถานการณ์ การประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา กระบวนการดังกล่าวผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนรู้และแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, หน้า 25)

ปัจจุบันการจัดการศึกษาของประเทศยังไม่สอดคล้องกับตลาดแรงงานและความต้องการของสังคม ในภาคอุตสาหกรรมประสบปัญหาการขาดแคลนกำลังคนระดับกลางคือช่างฝีมือช่างเทคนิคและช่างเทคนิคในโลยี การพัฒนาประเทศแรงงานไทย ส่วนใหญ่เป็นแรงงานไร้ฝีมือและกึ่งฝีมือขาดทักษะความรู้ การจัดอาชีวศึกษามีทั้งภาครัฐและภาคเอกชนร่วมกันจัดการศึกษาในปี 2555 มีโรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษา จำนวน 401 แห่ง ภาครัฐ จำนวน 404 แห่ง จากสถิติพบว่าระยะหลังมีผู้เข้าศึกษาในสายวิชาชีพจำนวนลดลงอย่างต่อเนื่อง คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจเข้าศึกษาในสายสามัญมากกว่า เนื่องจากทัศนคติและค่านิยมในการเรียนอุดมศึกษาด้วยเหตุนี้รัฐจึงกำหนดนโยบายให้ปฏิรูปอาชีวศึกษาโดยมีมาตรฐานการเร่งด่วนในการปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์อาชีวศึกษา แก้ปัญหาความขาดแคลนกำลังคนทั้งปริมาณและคุณภาพ เพื่อการผลิตกำลังคนให้ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ในปีการศึกษา 2554 รัฐได้ปรับสัดส่วนนักเรียนเข้าศึกษาต่อสายอาชีวศึกษาให้เป็น 50 : 50 (สามัญ : อาชีวศึกษา) จากเดิม 70 : 30 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, หน้า 29) ดังนั้นการจัดการศึกษาของอาชีวศึกษาจึงต้องมีความพร้อมต่อการจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาการด้านการศึกษา

วิทยาลัยในเครือไทย-เทค เป็นกลุ่มสถาบันทางการศึกษา ซึ่งมีสถาบันการศึกษา วิทยาลัย โรงเรียนในเครือรวม 9 แห่งตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ปริมณฑลและต่างจังหวัด เปิดสอนตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา โดยมีวิสัยทัศน์เพื่อเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนามาตรฐานวิชาชีพและความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของผู้เรียนให้สามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้

วิทยาลัยในเครือไทย-เทศ ได้จัดตั้งขึ้นโดย ดร.สุช พุคยาภรณ์ เปิดให้มีการเรียนการสอนตามหลักสูตรของ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่มุ่งสร้างเยาวชน ให้เป็นผู้มีทักษะ ความรู้ ความสามารถในด้านวิชาชีพ ได้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีคุณภาพได้มาตรฐานทั้ง วิทยาลัยทุกแห่ง มุ่งมั่นที่จะพัฒนาสร้างคนให้มีคุณภาพ จัดการศึกษาโดยเปิดโอกาสให้ นักศึกษาเลือกเรียนได้ตาม เวลา ตามความถนัด ตามความสามารถ และตามภาวะ เศรษฐกิจ นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาต้องเป็นคนดี เป็น คนเก่ง มีความสุขและประสบความสำเร็จในการประกอบ อาชีพ สถานที่เรียนมีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียน สะอาด ร่มรื่น อุปกรณ์ การเรียนทันสมัย ก้าวทันเทคโนโลยี สมัยใหม่ ให้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ฝึกงานในสถาน ประกอบการ ส่งเสริมให้จัดกิจกรรมเสริมทักษะ เสริมสร้าง ศักยภาพการเรียนรู้ของนักศึกษา มีการบริหารจัดการ ที่เป็นระบบโดยการนำระบบงาน ISO 9001 : 2000 มาใช้ในการ ทำงานให้ครูอาจารย์ดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิดเน้นในเรื่อง คุณภาพและคุณธรรม ตามปรัชญาวิสัยทัศน์ พันธกิจ การเป็นผู้มีระเบียบวินัยและมีจรรยาบรรณทางวิชาชีพ วิทยาลัยมีนโยบายการบริหารสถานศึกษา 4 ประการ คือ 1. ด้านวิชาการ ให้การเอาใจใส่และเข้มงวดกับการเรียน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญส่งเสริมการทำวิจัย สื่อ การเรียนการสอนและนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน 2. ด้านการปกครอง เข้มงวดในระเบียบวินัย การแต่ง กาย การตรงต่อเวลา การขาดเรียน ความซื่อสัตย์สุจริต การป้องกันสิ่งเสพติดและความประพฤติทั่วไป 3. ด้าน กิจกรรม ส่งเสริมให้รู้จักสามัคคี ความมีน้ำใจ รู้จักการทำงานเป็นทีม และปลูกฝังการออกกำลังกาย และ 4. ด้าน ชุมชนให้ความร่วมมือให้ความรู้แก่ชุมชน เข้าให้ถึง กลุ่มเป้าหมาย และสร้างภาพพจน์ที่ดีสู่สายตาภายนอก

ปัจจุบันวิทยาลัยในเครือไทย-เทศ ได้เปิดการเรียน การสอนตามหลักสูตรของ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตรที่เปิดสอนมี 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) ประเภทวิชาพาณิชย กรรม สาขาวิชาพาณิชยกรรมและหลักสูตรประกาศนียบัตร

วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชา บริหารธุรกิจ

ระบบโครงสร้างการบริหารวิทยาลัยมีระบบการ บริหารงานแบ่งออกฝ่ายคือ ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ ฝ่าย กิจการนักศึกษาและฝ่ายส่งเสริมการศึกษา โดยมีการ บริหารการจัดการของแต่ละฝ่ายจะมีหัวหน้าสำนักงานเป็น ผู้ดูแลการปฏิบัติงานตามยุทธศาสตร์และแผนงานที่ทาง โรงเรียนได้กำหนดไว้ สำหรับฝ่ายวิชาการยังได้แบ่งการ บริหารการจัดการออกเป็น 2 หน่วยงาน คือ หัวหน้าภาค วิชาชีพและหัวหน้าภาควิชาพื้นฐาน ซึ่งจากการบริหารงาน โรงเรียนที่ผ่านมามีผู้สมัครเข้ารับการศึกษาก่อน เป็น จำนวนมากขึ้นจากสถิติการรับสมัครนักศึกษา 5 ปี ย้อนหลัง พบว่ามีเปอร์เซ็นต์การเข้ารับสมัครมากขึ้นคิด ร้อยละ 85 ต่อปี นี่ย่อมแสดงถึงความสนใจที่จะเข้ารับ การศึกษาต่อจำนวนมากของนักศึกษา

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจการศึกษา ต่อระดับอาชีวศึกษา ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยในเครือไทย-เทศ ในเขต กรุงเทพมหานคร โดยผลการวิจัยครั้งนี้ จะช่วยให้วิทยาลัย ในเครือไทย-เทศ ได้ทราบถึงแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัย ในเครือไทย-เทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งข้อมูลที่ได้ จากผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนา ปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับ ความต้องการของผู้เรียน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของ นักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทั้งในภาพรวมและรายด้าน
2. เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างปัจจัยจูงใจในการ เลือกศึกษาต่อของนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่รับนักศึกษาจบ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) กับการรับ นักศึกษาที่จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้งใน ภาพรวมและรายด้าน

3. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยจูงใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจำแนกตามเพศและวุฒิการศึกษา

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาในเครือข่ายวิทยาลัยไทยเทคในเขตกรุงเทพมหานคร วุฒิ ม.6 และ ปวช. รวมจำนวน 1,976 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิธีสุ่มเปิดตารางเครชีและมอแกน ได้กลุ่มตัวอย่าง 322 คน
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าแบ่งเป็น 5 ระดับหาความเชื่อมั่นโดยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาคุณภาพเครื่องมือโดยหาค่าความเชื่อมั่นของค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค
2. ค่าสถิติพื้นฐาน
 - 2.1 ความถี่และร้อยละ
 - 2.2 ค่าเฉลี่ย
 - 2.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 - 2.4 ค่าสถิติทดสอบ t-test และ One Way ANOVA

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยเครือข่ายไทย-เทค เพื่อขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยประสานงานเก็บข้อมูลบางส่วนได้รับคืนมาวิจัยทุกฉบับ

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าเพศหญิงมีจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 69.26 ส่วนเพศชายจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 30.74 วุฒิการศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามมีวุฒิ (ปวช) จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 72.37 และม.6 มีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 27.63 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผู้ตอบแบบสอบถามมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.01-3.00 มีจำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 58.69 และ 3.01-4.00 มีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ

41.31 ส่วนอาชีพบิดามารดา ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 52.7 อาชีพอื่นมีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 31.25 ทำงานเอกชน จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 26.39 และอาชีพรับราชการ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 20.82 ภูมิลำเนาของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ภูมิลำเนาในกรุงเทพฯ จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 69.56 และต่างจังหวัด จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 30.44

2. ปัจจัยจูงใจในการเข้าศึกษาต่อพิจารณาตามชื่อเสียงของวิทยาลัยโดยรวม ค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.97$) อยู่ในระดับมาก พบว่า ด้านวิทยาลัยเป็นที่รู้จักมีการประชาสัมพันธ์ที่ดีอย่างต่อเนื่อง ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.21$) ส่วนด้านมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ด้านวิทยาลัยมีชื่อเสียงทางด้านทักษะวิชาการค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{x} = 3.71$)

3. การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าด้านสถานที่ตั้งโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.87$) ถ้าพิจารณารายด้านพบว่า ด้านวิทยาลัยมีอาคารเรียน สถานที่ พร้อมทันสมัยค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.11$) ส่วนด้านวิทยาลัยอากาศดี สะอาดสดชื่น ค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{x} = 3.71$)

4. การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ด้านความหวังของนักศึกษาภาครวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.86$) ถ้าพิจารณารายด้านพบว่า ด้านนักศึกษาสามารถใช้ระบบอินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.18$) ส่วนด้านนักศึกษาสามารถตั้งกรรมการนักศึกษาเพื่อบริหารได้

5. การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ด้านการจัดการเรียนการสอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.89$) ถ้าพิจารณารายด้านพบว่า ด้านมีการจัดการเรียนการสอนถูกต้องมีประสิทธิภาพค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.15$) ส่วนด้านมีทุนการศึกษาประเภทต่างๆ ค่าเฉลี่ยต่ำสุด

6. การวิจัยพบว่า ด้านความรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.79$) พิจารณารายด้านพบว่า ด้านนักศึกษาต้องการเพิ่มพูนความรู้ด้านภาษาเพิ่มเติม ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.08$) ส่วนด้านนักศึกษาสามารถนำความรู้

7. การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.90$) พิจารณารายด้าน วิทยาลัยมีการเรียนรู้ผ่านอินเทอร์เน็ต ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.09$) ส่วนรายด้านวิทยาลัยมีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยและวิทยาลัยมีการบริหารการสอนเสริมด้านการเรียนการสอนค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{x} = 3.62$)

8. การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ด้านเจตคติต่อวิชาชีพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.62$) พิจารณารายด้านพบว่า สาขาที่เลือกเรียนเป็นสาขาที่สามารถไปประกอบอาชีพได้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 3.68$) ส่วนด้านสาขาที่เลือกเรียนเป็นสาขาที่เหมาะสมต่อการนำไปศึกษาต่อค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{x} = 3.61$)

สรุปผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยจูงใจในการเข้าศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำแนกตามเพศ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยจูงใจในการเข้าศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำแนกตามเพศ โดยภาพรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.70$) ถ้าพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการมีชื่อเสียงของวิทยาลัย ด้านการจัดการเรียนการสอนและด้านเจตคติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยจูงใจเข้าศึกษาต่อวิทยาลัยเอกชน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) กับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามวุฒิการศึกษาพบว่าโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P < .05$) ถ้าพิจารณารายด้านพบว่า ด้านศึกษาต่อวิชาชีพ นักเรียน (ม.6) กับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีปัจจัยจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($P < .05$)

อภิปรายผล

การสนใจในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษาในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของเครือข่ายไทย-เทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยสามารถนำไปประเดิมมาอธิบายด้านต่าง ๆ 7 ด้าน ได้แก่ ด้านชื่อเสียงของวิทยาลัย ด้านสถานที่ตั้ง ด้านความคาดหวังของนักศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านความตั้งใจส่วนตัว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านเจตคติต่อวิชาชีพ

ปัจจัยที่ส่งผลในการเข้าศึกษาต่อระดับอาชีวศึกษามีเหตุผลปัจจัยโอกาสเข้าศึกษาต่อ เป็นองค์ประกอบนำมาพิจารณาตัดสินใจดังนี้ นักเรียนมีภูมิลำเนาอยู่ในชุมชนนั้นมีโรงเรียนที่มีชื่อเสียง และมีประสบการณ์ทางการศึกษามีทางเลือกหลากหลายสถาบัน ประกอบกับมีสติปัญญาโอกาสในการแข่งขันได้ โดยคำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ปิยรัตน์ รื่นภาคพจน์ (2538, หน้า 13) ที่กล่าวถึงโอกาสที่เลือกเข้าเรียนอาชีวศึกษา มีข้อควรคำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจนิสัยในการทำงาน ความชอบในอาชีพ ความชอบในการเลือกเรียนจะมีผลต่อสุขภาพจิตและมีความสุขในการเรียน อย่างไรก็ตามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสเข้าศึกษา ปัจจัยหลักที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่ ครอบครัว สติปัญญา เศรษฐกิจ ความนิยมท้องถิ่น จากปัจจัย 4 ด้าน ดังแนวคิดของ มยุรี ศรีมงคล (2551, หน้า 12) กล่าวถึงองค์ประกอบด้านปัจจัย 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านครอบครัว อิทธิพลของครอบครัว มีผลโดยตรงต่อพฤติกรรม ทศนคติ และความพร้อมทางจิตใจของเด็กอย่างมาก หากครอบครัวมีปัญหาทางโครงสร้าง เช่น ขาดพ่อหรือแม่ ในกรณีที่ตายหรือแยกกันอยู่ อยากร้างหรืออยู่ด้วยกันแต่ไม่มีความสัมพันธ์กัน ลักษณะนี้ล้วนมีเหตุผลต่อตัวเด็กและมีผลกระทบต่อการศึกษาของเด็ก

2. ด้านการศึกษา การศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่ได้รับการยอมรับในบรรดากลุ่มชนทั้งหลายตลอดจนกลุ่มคนที่ประสบความสำเร็จและความล้มเหลวและความสำเร็จจากระบบการศึกษาว่าเป็นของดีหรือสิ่งที่พึงประสงค์ การศึกษาสามารถเลื่อนชั้นทางสังคมและเศรษฐกิจได้ ด้วยเหตุการศึกษาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นบุคคลต้องแสวงหาความรู้ใส่ตนเมื่อมีโอกาส

การศึกษาสามารถบันดาลให้บุคคลประสบความสำเร็จในอาชีพตามที่ตนปรารถนา ผลการเรียนรู้ของนักเรียนก็มีอิทธิพลต่อการเรียนต่อและไม่เรียนต่อ เพราะถ้าผลการเรียนดีทำให้ตั้งใจเรียนและไม่รู้สึกเบื่อหน่าย

3. ด้านเศรษฐกิจ การศึกษา มีความสัมพันธ์กับเศรษฐกิจอย่างใกล้ชิดมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน ซึ่งเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างมาก การศึกษาจึงจำเป็นต้องขยายออกไปทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพเพื่อสนองความต้องการเศรษฐกิจของประเทศที่มีพัฒนาในระดับสูงด้วย เหตุนี้ความติดสมัยใหม่ถือว่า การศึกษาเป็นการลงทุนทางเศรษฐกิจอย่างหนึ่ง เพราะค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการศึกษานั้น ค่อนข้างสูงสำหรับบุคคลที่มีรายได้ ค่าใช้จ่ายดังกล่าวประกอบด้วยค่าหนังสือ ค่าเดินทาง ตลอดจนค่าใช้จ่ายส่วนตัว ในขณะที่ศึกษา ดังนั้น ปัจจัยทางการเศรษฐกิจและสังคม มีบทบาทต่อการศึกษาต่อหรือไม่ศึกษาต่อของนักเรียน

4. ด้านชุมชนและสิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมมีอิทธิพลสูงต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบันเกือบทุกด้าน ตั้งแต่เกิดขึ้นกระทั่งตายมนุษย์เราไม่อาจแยกจากสิ่งแวดล้อมได้เลยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องการศึกษา สิ่งแวดล้อมนับว่ามีบทบาทสูงมาก ในการศึกษาต่อหรือไม่ศึกษาต่อซึ่งปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ การได้รับข่าวสารการศึกษา ความสะดวกในการเดินทางไปโรงเรียน และการแนะแนวครู และวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นต้น นอกจากนี้แนวคิดของกานดา

สรุปได้ว่าแรงจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยตั้งใจให้กระทำหรือตีความเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางอย่างซึ่งจะเห็นได้พฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจเป็นพฤติกรรมที่มีใช้เพียงการตอบสนองของสิ่งเร้าปกติธรรมดา ยกตัวอย่างลักษณะของการตอบสนองของสิ่งเร้าปกติคือ การขานรับเมื่อได้ยินเสียงเรียก แต่การตอบสนองสิ่งเร้าจัดว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจ เช่น พนักงานตั้งใจทำงานเพื่อหวังความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบปัจจัยในการเข้าศึกษาต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จำแนกตามเพศพบว่า เพศชายกับเพศหญิง มีปัจจัยจูงใจในการเข้าศึกษาต่อ ด้านชื่อเสียงของวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการเรียนการสอนเพศชายกับเพศหญิงมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ความต้องการเข้าศึกษาต่อเป็นความแตกต่างระหว่างบุคคลแม้จะอยู่ร่วมกันแต่ก็มีความแตกต่างกันอย่างมากไม่ว่าจะเป็นความต้องการ เจตคติ ความสามารถ การแสดงออกทางอารมณ์ ความถนัดและความสนใจซึ่งผู้ดำเนินงานธุรกิจควรให้ความสำคัญกับความแตกต่างของบุคคลและค้นหาวิธีการสร้างแรงจูงใจที่เหมาะสมกับบุคคลเฉพาะรายกายที่จะมองให้เข้าใจถึงบุคคลทั้งหมดต้องมองภาพรวมทั้งองค์ประกอบภายในของผู้นั้นทั้งด้านภูมิหลัง ครอบครัว บุคคลใกล้ชิด สังคมและสมาคมที่เขาเกี่ยวข้อง ประกอบกับแนวโน้มพฤติกรรมเมื่อได้รับแรงกระตุ้น คือผู้ทำหน้าที่สร้างแรงจูงใจในการทำงานนั้นต้องคำนึงถึงพฤติกรรมของบุคคลนั้นเกิดเนื่องมาจากสิ่งเร้าใดเป็นตัวกระตุ้นให้แสดงออก อาจเกิดจากความต้องการทางกายหรือทางสังคม หรืออาจเป็นแรงกระตุ้นจากหลายองค์ประกอบ เจ้าของธุรกิจสามารถทำนายแนวโน้มพฤติกรรมของพนักงานได้โดยรู้ว่าใครจะแสดงพฤติกรรมอย่างไรเมื่อได้รับแรงกระตุ้นต่างๆ ย่อมใช้แรงเหล่านั้นจูงใจการทำงานซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติมา สมัครเรียน (2551, หน้า 54) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาของนักศึกษา ปวช. เขตจังหวัดปทุมธานีโดยใช้หลัก 5 องค์ประกอบ คือ ด้านความมั่นคงก้าวหน้าเมื่อจบการศึกษา ด้านสังคมในโรงเรียน ด้านครูบุคลากรภายในโรงเรียน ด้านชื่อเสียงของโรงเรียน และด้านการยอมรับโรงเรียนจากหน่วยงาน พบว่ามีระดับแรงจูงใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน และหากพิจารณารายด้าน ด้านชื่อเสียงของโรงเรียนมีระดับแรงจูงใจมากที่สุด อย่างไรก็ตามการจูงใจในการเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ปัจจัยด้านอาคาร สถานที่ที่ตั้ง ความน่าเชื่อถือเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกมีส่วนร่วมจูงใจให้เข้าเรียนต่อ

อย่างไรก็ตามองค์ประกอบการจูงใจในการศึกษาต่อมีความสำคัญต่ออาชีพในอนาคต การตัดสินใจศึกษา

จะต้องสัมพันธ์กับอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชัยวัฒน์ สราญเลิศ (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2 หลักสูตรกรมอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจชั้นปีที่ 2 หลักสูตร 2 ปี ในปีการศึกษา 2543 จำนวน 559 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาสูงสุดที่นักศึกษาตั้งใจจะศึกษาต่อเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสภาพของบิดามารดา และระดับการศึกษาของมารดาเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1. ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงข้อเสนอวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าภาพรวมปัจจัยจูงใจในการเข้าศึกษาพิจารณาทางด้าน ด้านที่มีความสำคัญ ได้แก่ ความมีชื่อเสียงของวิทยาลัย ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านอำนวยความสะดวก และด้านความตั้งใจส่วนตัว จากข้อมูลดังกล่าวควรพัฒนาสถานศึกษาด้านอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการ เจตคติที่ดีของผู้พบเห็น สร้างค่านิยมที่ดีงาม รวมทั้งสังคม ค่านิยม ด้านพฤติกรรมในค่านิยมนั้น

2. ผลการวิจัยทำให้เป็นข้อมูลเสนอแนะวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนได้พัฒนาปรับปรุงภาพลักษณ์แห่งการเรียนรู้ กระตุ้นให้ตระหนักความรับผิดชอบต่อสังคม เศรษฐกิจท้องถิ่นสังคม รวมทั้งประเทศในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยปัจจัยจูงใจที่เป็นตัวแปรทางสังคม เศรษฐกิจ ให้ครอบคลุม

2. ควรวิจัยองค์ประกอบของการบริหารอาชีวศึกษาเอกชนว่าบริหารอย่างไรจึงจะมีคุณภาพ

3. ควบวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อ
ระหว่างวิทยาลัยเอกชนและวิทยาลัยของรัฐบาล

4. ควบวิจัยกระบวนการพัฒนาอาชีพศึกษาเอกชน
ของประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. กรุงเทพฯ:

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

กิตติมา สัมครเรียม. (2551). แรงจูงใจในการเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ของนักศึกษา ปวช. เขตจังหวัดปทุมธานี.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2555). กลไกการพัฒนาประเทศไทยที่ยั่งยืน. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.

ชัยวัฒน์ สราญเลิศ. (2544). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาการ

คอมพิวเตอร์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ปิยรัตน์ รื่นภาคพจน์. (2538). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ. (2555). แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: เดอะ บู้ค.

มยุรี ศรีมงคล. (2551). ปัจจัยเกี่ยวกับการไม่ศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนบ้านแควมะกอก

อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่. การศึกษาแบบอิสระ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สำนักงานกลาง วิทยาลัยในเครือไทย-เทศ. (2555). ข้อมูลวิทยาลัยในเครือ. กรุงเทพฯ: สำนักงานกลาง.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2555). การปฏิรูปการศึกษาตามระบบโครงสร้างใหม่. กรุงเทพฯ:

คุรุสภา.